

VERONICA D.
NICULESCU

Quilt

25 de povestiri
cu animale și oameni

POLIROM
2025

Cuprins

I

Față

Câinele moscovit de metrou	9
Cum era să-și piardă mințile Cami-cămila tocmai când și-a găsit libertatea	15
Pedeapsa	31
Câinii din zori	48
Mesteceni de hârtie	59
Ca să fie totul așa cum a fost.	71
„Așa a vrut fetița“	78
Trestie, papură	84
Se poate trăi fără asta.	104
<i>I lost my sense of smell</i> (sau Alții n-au avut atâta noroc)	125
Fericirea ta	148

II

Miez

V-ul	153
Muzica.	168
Șarpele din dulap	179
Liliac peste lac	188

Afișul	196
Privirea	204
Charlie.	206
Toți câinii mei	219

III

Spate

Între noapte și zi	247
Sfârșitul	259
Vocea.	266
Mersul.	272
Un ce?.	273
Vortex	282
Nota autoarei. Din petice colorate	287

Am ascultat din dormitor, încă vreo jumătate de oră. Tot ascultând, aveam iarăși doisprezece ani: eu în dormitor și ei dincolo, vocile lor călărind în galop pe-o discuție absurdă și tencuiala din ziduri pâlind, tremurând, cojindu-se lent.

M-am refugiat în baie. Am gonit o viespe care intrase pe micuța aerisire din zid. (Undeva, dincolo de perete, mută, o viță-de-vie.)

M-am spălat pe față, pe piept, mi-am privit petele roșii de pe gât. Toată harta asta pe care o văd uneori și-n oglindă, acasă, când vorbim la telefon.

Am hotărât să plec la aeroport, deși era prea devreme. Ce mai era de făcut pe aici?

După un timp, cum așteptam să mă liniștesc, a venit și mama în baie. În fața chiuvetei, amândouă.

Doamne, ce ridicol de înaltă mi s-a părut brusc că sunt și ce bătrână mi se arăta mama deodată. Da, era micșorată, era strivită, dar ce strat de indiferență așternut peste întreaga ei tulburare! Ca un lac acoperit de-un strat gros de mătasea broaștei, abia vălurindu-se, slab spre imperceptibil, sub rafale de vânt. Tăbăcită bine de toate scenele astea, era uluită că plâng.

— De ce să plângi tu? Eu asta nu pricep. Că doar nu ți-a făcut ție nimic!

M-am adunat. M-am scuturat ca un cal plin de muște pe greabăn.

Îmi simțeam carnea strivită pe braț, în locul de unde mă apucase el. Simțeam scuturătura. Cu ce forță mă prinsese și mă trăsese, cât pe ce să mă prăbușesc peste el. Îi pusesem dicționarul la picioare. Avea tălpile atât de aproape de podea, în fotografie se vede că ar fi fost de-ajuns

să întindă un pic vârfurile. Nu. Nu, nu, nu. El zvârlea din picioare înnebunit, spumega, arunca spini în toate direcțiile, nimeni niciodată n-avea să-l mai ridice de-acolo. Îl distrusesem!

Și eu cum să plec?

În cele din urmă, cu greu, s-a lăsat ajutat. L-am ridicat amândouă, l-am apucat una pe-o parte și alta pe cealaltă. A acceptat, dar lăsându-se greu ca bolovanul, oftând și icnind.

I-am șoptit mamei să facă o cafea. Să bem toți trei o cafea, să stăm un pic împreună, așa cum facem de obicei înainte de tren. De avion, de data asta.

Am băut, muți, ascultându-ne înghițiturile în timp ce priveam cu toții înainte, la ceasul din perete. Când s-a făcut ora la care pretindeam că trebuie să plec, m-am ridicat, mi-am luat rucsacul, i-am îmbrățișat și-am plecat.

Aș fi putut să mai rămân vreo două ore – dar cine mai putea?

Am stat în aeroport. Am plâns pe un scaun de la perete, ascunzându-mi cât puteam fața de oameni, încă scuturată de brațul lui puternic și lung, atât de lung, încât ajungea din vechiul fotoliu al copilăriei până aici, și apoi până în avion, sus, la șapte mii de metri altitudine, și apoi pe aeroportul Otopeni și-n autobuzul 783, și-apoi acasă la mine, unde abia a doua zi dimineața i-am povestit lui Silviu ce pățisem și că n-o să mai calc foarte curând pe acolo. „Așa ai zis și data trecută“, mi-a reamintit soțul meu, deși nici eu nu uitasem.

Și n-am mai călcat. A trecut un an de atunci. Păcat, aș fi vrut și eu să văd merii columnari înfloriți și să stau în grădina părinților mei ca

să ascult viespea lovindu-se de zidul încins și lătratul câinilor din vecini răzbătând liniștitor peste garduri.

*

La plecare, pentru că se apropia ziua mea, mama mi-a dăruit un parfum Calvin Klein. De unde-l avea? Să i-l fi adus Claudiu de prin vreun aeroport? Claudiu e fratele meu, e asistent universitar și călătorește enorm; rotești globul pământesc și pui degetul la întâmplare – a fost și acolo, a fost și acolo. Dar eu am reținut numai țările unde a fost când am avut eu mai tare nevoie de prezența lui aici. Când tata a făcut accidentul. Când tata a făcut o criză sau alta. Dar, și cu, și fără Claudiu, lucrurile astea s-ar fi desfășurat, probabil, la fel.

— Treaba mea de unde-l am! a zis mama, încercând să și râdă. Dar tu nu mai plânge. Știi că așa-i el. Asta-i nimic pe lângă ce-mi face mie. Vezi, voi nu mă credeți. Dar e mai bine așa. Bine că trăiește! Că putea să nu mai trăiască deloc. Alții n-au avut atâta noroc. Are dreptate și Claudiu când mă mai repede și-mi zice, dacă mă vait că vorbește prea mult, că mă bate la cap, că-mi face scene din astea: „Și ce, mami, era mai bine dacă tăcea de tot și nu-l mai auzeai deloc?”. Și să știi că acum tot mie mi-a făcut ce-a făcut. Nu ție! Credea că eu i-am umblat la fotoliu, n-avea de unde să știe că tu... E obișnuit cu mine și-atât. Că tu nu ești niciodată aici – ești tu vreodată aici? Dar și tu, doar ți-am zis să nu-i umbli pe-acolo, că nu știi de unde i se năzare. Și uite...

Mi-am stropit puțin parfum pe încheietură. Am apropiat nasul. Și i-am zis că îmi place. Îmi plăcea. Am simțit bine mirosul, deși aveam nasul tumefiat de la plâns. Și-mi plăcea și sticla lunguiață, mov-fumurie și prinsă-n metal argintiu, ca un pește.

Probabil acela a fost ultimul miros pe care l-am simțit. Acasă, la câteva zile după drumul teribil, m-a doborât o viroză – căpătată din avion, așa cred; îmi amintesc că mi-era foarte frig, tremuram sub duzele climatizării, pe locul de la geam. M-am luptat cu viroza aia vreo două săptămâni. Nu mi-am dat seama imediat de urmări.

Ceva mai târziu, într-o zi, cum stăteam pe canapeaua mea din dormitor și sorbeam din cafea privind la fereastră – la perdeaua albă brăzdată de benzi și mai albe, la florile de dincolo de ea, gloxinii și mușcate întrezărindu-se ca niște mirese în spatele vălului, și la cerul de dincolo de ele –, mi-am dat seama că nu mai simt nici un miros. Casa mea albă, curată și scaldată în lumină era golită de orice mireasmă.

Am început să miros tot ce prindeam în jur: cafeaua din ceașcă și apoi cafeaua proaspăt măcinată din borcan, parfumul Calvin Klein de la mama, cutia de Tic Tac de pe birou, garofițele turcești din vază, săculețele cu levănțică din dulap, săpunul de pe chiuvetă, șamponul, pasta de dinți, tricoul cu care umblasem îmbrăcată toată ziua – nimic.

Opresc deocamdată aici înșiruirea, care ar putea continua cu toate lucrurile mirosite în ziua aceea, dar și cu cele mirosite apoi, în zilele

următoare, însoțite de rapoarte detaliate date lui Silviu, până când am ajuns în cabinetul medicului ORL, o doctoriță care mi-a spus, la capătul tratamentului intensiv ce ar fi trebuit să dea rezultate după primele șapte zile, dacă era să dea, dar nu dăduse nici după zece, deci o doctoriță care mi-a spus, privindu-mi radiografia curată a capului, că se întâmplă uneori ca nervul olfactiv să moară, după o traumă, o viroză de exemplu, o agresiune de un fel sau altul – unii viruși se duc și omoară nervul olfactiv, alții pe cel auditiv, deci poate că avusesem noroc: puteam să surzesc. Dar nu poți fi niciodată sigur dacă asta s-a întâmplat, dacă nervul chiar a murit sau e doar un pic leșinat. Grațioasă, versată, zâmbind șugubăț, doctorița se întorsese cu un salt și-l ștersese pe „a murit“, reformulând, punând acolo altceva, ceva ce nu-mi pot aminti – și chiar mi-e greu să-mi dau seama ce cuvinte s-ar putea folosi, la urma urmei, în loc de „a murit“.

Și asta a fost tot.

Înșiruirea continuă. Cu tot ceea ce adulmec zi de zi sperând să regăsesc un miros cunoscut și să tresar, așa cum spun c-au tresărit toți acei oameni din lumea întreagă care și-au publicat pe internet confesiunile despre pierderea și recăpătarea mirosului. Le-am găsit cu o simplă căutare pe Google. Scrii „I lost my sense of smell“ – și se deschide un întreg univers al destăinuirilor.

Aștept și eu ziua în care să mă întorc dintr-o plimbare și să mă întreb inocentă dacă n-am călcat cumva într-un rahat de câine pentru ca apoi, ridicând talpa și înțelegând că nu m-am înșelat – da, e acolo o urmă maronie și, mai

ales, e mirosul –, fața să mi se lumineze subit de un zâmbet, așa cum i s-a întâmplat unei fete din Memphis.

Sau să mă răsucesc de pe o parte pe alta în pat și să simt dintr-odată mireasma balsamului din cearșafuri. Și atunci în casa mea mirosurile să înceapă să cânte toate deodată, ca într-o fermă, unele peste altele, năucitor de intens și plăcut, cum zicea că a pățit de curând un tip din Dublin.

Dar eu și acum, la un an distanță de la acel blestemat de drum cu avionul, când fotografiez bulgării ăștia de flori și-mi cufund obrajii în spuma lor răcoroasă, sunt tot captivă în coconul de aer sec, așa cum potrivit îl descrie o femeie dintr-un orășel australian, al cărei soț, bucătar priceput, s-a lăsat de gătit toate minunățiile din cauză că ea oricum nu mai simțea mirosurile și, implicit, nici gustul bucatelor. Pentru omul fără miros, zice femeia asta – și eu știu că nu minte –, cafeaua înseamnă amar, iar restul mâncărilor înseamnă doar dulce și sărat, și pâinea cea mai bună e făcută din carton, așa cum sunt și piersicile, și pepenele galben, și usturoiul verde, dar și mărgăritarele, și freziile, și trandafirii, și trupul tău și cel al partenerului tău.

Vanilia e amintire.

Pătrunjelul e vis.

Aș vrea să fiu fata care într-o seară de vară, când s-a întors dintr-o lungă plimbare pe dealuri și și-a vârât nasul la încheietura brațului, chiar lângă cot, și a inspirat puternic din cuta moale de carne, pentru cine știe a câta oară, a simțit brusc un miros vag, evaziv și totuși familiar, un amestec aducând a biscuiți sărați,